

PŘI KOMEDIÍCH POTŘEBUJI NÁDECH I VÝDECH, ŘÍKÁ SIMONA POSTLEROVÁ

V pátek navštívila soutěžní inscenaci **Lhářů** plzeňského divadla J. K. Tyla herečka **SIMONA POSTLEROVÁ**. Ještě před začátkem ji uvedla se svým bratrem Lexou Postlerem, čímž jak Lexa správně dodal, měli diváci jedinečnou šanci vidět sourozence společně na divadelních prknech.

Paní Postlerová, jako každého patrona se i vás musím zeptat, jak hodnotíte soutěžní inscenaci, kterou jste před chvílí zhlédla?

Kolegům moc gratuluju k uchopení právě docela těžké věci, a to tak, že člověk se smál opravdu permanentně. Ta komedie je docela těžká. Ale kolegům se podařilo tento kus uchopit a zahrát s lehkostí, a to jak situační komiku, tak ten text. Oni jsou brilantní v tom smyslu, že to je opravdu strašná dřina, ale divák vidí tu lehkost. Jde o to, že když člověk vidí věc tak lehounkou, řekne si: Jo, to zvládnou taky. Ale ne! Když potom do toho jde, zjistí, co to obnáší.

Když jsme u konverzačních a situačních komedií, jste jejich zastánkyní jako herečka?

Těžko říct, ale já mám asi raději tragikomedie. Já tomu říkám, že to je lidský puls. Tělo se potřebuje nadechnout a vydechnout. A takové mám já přirovnání. Já se jako divák chci nadechnout, ale po chvíli i vydechnout, jinak bych za chvíli omdlela. To znamená, že i to napětí v komedii je pro mě potřebné – a to je ten výdech.

S bratrem Lexou jste z herecké rodiny a oba jste herci. Vydali jste se touto cestou dobrovolně, nebo to tak nějak přirozeně vplynulo?

Já se přiznám, my jsme jejich „povolání“ nesnášeli, protože rodiče neměli moc času. A nikdo nic nechtěl, a tak jsme tu. (smích)

A je něco, co vás spolehlivě rozesměje?

Vtipy ani ne, ale třeba nějaké takové „dějá vu“, nějaké situace, které znám z inscenací, a pak se stanou v životě. Zkrátka čistě ty životní nepředpokládané veselé situace. HaR

PŘIPRAVIL RADEK Smetana, Východočeské divadlo Pardubice

Generální partner festivalu

SKUPINA ČEZ

Sponzor cen festivalu

Hlavní mediální partner festivalu

Významní sponzoři festivalu

ASSA ABLOY

Chládek & Tintora
PARDUBICE
člen skupiny enteria

PSN
PRAŽSKÁ SPRÁVA NEČISTOTY
www.psn.cz

Mediální partneři festivalu

Vše o festivalu, informace o programu, zajímavosti z průběhu festivalu, rozhovory s herci a režiséry i perličky a „drby“ ze zákulisí nabízí ve vysílání Český rozhlas Pardubice v průběhu festivalu každý den v 11:15 hod.

Sponzoři festivalu

ODPADY
SNP-RENTY s.r.o.

NOVOTNÝ
PARDUBICKÝ ZODĚRNÝ PŮDIN

Ministr
v.o.s.

ŠKODA
Autoprodej DUKLA
PARDUBICE

Pízeňský Prazdroj

Sponzoři Kuličkářů smíchu

ZDRAVOTNÍ POJIŠTVOVA
MINISTERSTVA
VNITRA ČR
211

Ubytování zajišťuje

hotel EURO

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou Statutárního města Pardubice, primátorky města Pardubic MUDr. Štěpánky Fraňkové a ministra kultury ČR. Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Pardubického kraje. Pardubický kraj podporuje GRAND Festival smíchu, který byl zařazen do dokumentu Tvář Pardubického kraje jako významná událost.

neděle 2. 2. 2014

GRAND FESTIVAL SMÍCHU

7.

FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

Dnes soutěží... Západočeské divadlo v Chebu

Budova městského divadla v Chebu byla slavnostně otevřena 3. října 1874. Navrhl ji architekt V. Pröckel a postavil stavitel K. Habertzettel. Jako zahajovací představení byly uvedeny dvě části Schillerovy valdštejnské trilogie *Valdštejnův tábor* a *Valdštejnova smrt*. České divadlo hrál v Chebu první český spolek Česká beseda (1881-1897), jehož cílem bylo „povznést obecné vzdělání a společenský život“. Po vzniku ČSR počet českého obyvatelstva v Chebu podstatně vzrostl a v roce 1926 zde byl založen ochotnický spolek Budil. Sbor v roce 1933 spolu s orchestrem J. Pravečka provedl Smetanovu *Českou píseň*.

V roce 1955 začala rekonstrukce divadelní budovy. 8. května 1960 byla rekonstruovaná budova Divadla Pohraniční stráž otevřena Tylovou *Fidlovačkou* v režii V. Hátleho. Po zřízení profesionálního divadla v Chebu činnost ochotnických souborů zanikla. Stálá profesionální scéna vznikla v Chebu v roce 1961. Zakládajícím ředitelem prvního profesionálního souboru se stal režisér a herec Karel Novák. V čele divadla stál do 31. 1. 1970, kdy byl vzhledem k dalšímu politickému vývoji odvolán.

V dalším období se chebské divadlo stalo útočištěm pro divadelníky, kteří měli být v Praze zapomenuti. V Chebu v té době pracovali herci Vlasta Chramostová a František Husák a především významní režiséři Miloš Horanský a Jan Grossman.

Nová doba bez ideologických pout představuje etapu existence, ve které se prokazuje životaschopnost profesionálního divadelního organismu na Chebsku. V roce 1992 se stalo město Cheb zřizovatelem Západočeského divadla a díky jeho vstřícnému postoji zde divadlo stále žije. Od roku 1999 je chebský soubor zván k účasti na přehlídkách profesionálních divadel České divadlo v Praze. V roce 2002 zde získala herečka Radmila Urbanová Cenu za nejlepší ženský herecký výkon za roli Rút ve stejnojmenné inscenaci R. Křivánka v režii Věry Herajtové, umělecké šéfky divadla v letech 2001-2005. V roce 2003 získaly Cenu za nejlepší ženský herecký výkon všechny tři herečky – Jarmila Vlčková, Eva Navrátilová, Sylvie Krupanská v inscenaci J. Pilleiera *Agnus Dei*, opět v režii Věry Herajtové. Tato inscenace obdržela také Cenu za mimořádný umělecký počin.

S režisérem Šimonem Dominikem

Včerejší i dnešní soutěžní komedii nastudoval režisér **ŠIMON DOMINIK**, proto jsme neváhali a takto úspěšného tvůrce jsme požádali o krátký rozhovor...

Vaše inscenace Jak utopit dr. Mráčka dnes soutěží o titul Komédie roku 2013? Čím je podle vás tato komedie zajímavá pro dnešního diváka?

Doufám, že diváky bude zajímat, jak jsme se popasovali s výsostně filmovým námětem a jak jsme dokázali přenést notoricky známý příběh plný náročných filmových triků na divadlo.

Čím byla inscenace láková pro vás?

Tím, že z hlediska režijně-scénografického byla strašně komplikovaná. Jak udělat celkem osm proměn člověka v něco jiného (a dalších osm zpátky!), což je specificky filmová záležitost, na divadle? Vedle toho byla další úskalí typu pobytu hlavního hrdiny pod vodou nebo prolézání umyvadlem vlastně legrace...

Inspiroval jste se při režii hodně filmovou předlohou?

Při režii ne. Text se svou strukturou hodně drží scénáře, ale při jeho inscenování jsme se snažili jít vlastní cestou, nekopírovat herecké výkony, ale hledat vlastní vyjádření či řešení situací.

Jak se vám spolupracovalo s chebským hereckým souborem?

Cheb je mé domovské divadlo, „Mráček“ byl už mou několikátou inscenací a musím říct, že nikde jinde bych se do tak velkého projektu nechtěl pustit. Navíc je chebský soubor velmi muzikální a do inscenace napsal Matěj Kroupa téměř patnáct původních a ne zrovna jednoduchých písniček, které naši herci zvládli perfektně.

Na čem novém v současné době pracujete?

Shodou okolností na komedii, hned příští sobotu mám v Chebu premiéru holmesovské parodie Prokletí rodu Baskervillů. Vlastně jsme si do Pardubic odskočili z generálek.

S jakými dalšími divadly spolupracujete?

Vloni jsem kromě Chebu režíroval v Jihlavě a v Klicperově divadle v Hradci Králové. A zase to byly komedie, v Jihlavě tradiční Bez roucha, v Hradci česká novinka, Soudce v nesnázi, kterého ostatně mohli návštěvníci festivalu vidět včera.

Jak pohlížíte na GRAND Festival smíchu? Je podle vás dobře, že se koná u nás festival, kde se hrají jen komedie?

Rozhodně! Je dobře, když se mohou divadla, z nichž každé je z jiného koutu republiky a pracuje s rozdílnými diváckými skupinami, poměřit ve společném žánru.

Berete se spíše za životního optimistu, či pesimistu?

Vždycky jsem si myslel, že jsem pesimista, ale v poslední době se mi zdá, že je to naopak. Zvláštní, dost mě tohle zjištění zaskočilo...

Co vás naposledy rozesmálo?

Poslední záchvat smíchu, a hned trojitý, jsem dostal, když jsem si za nepřítomného herce v krejčovně zkoušel převlek husy, což de facto znamená, že jsem ztrojnásobil svůj objem, a podíval se do zrcadla... Druhý smích přišel vzápětí z úlevy, že v té věci nebudu muset hrát. A pak jsem se — trošku škodolibě, přiznávám — zasmál pořetí, když jsem si představil nebohého kolegu, jak se v té hoře vatónu asi čtvrt hodiny kolébá po jevišti.

Je podle vás smích v životě důležitý?

Rozhodně. Když se mi někdy stane, že se ocitnu v brzce ranní tramvaji, třeba v půl šesté, a vidím tu záplavu zakaboněných obličejů, hned je mi úzko...

KrP

Zraněný, ale přesto nezkrutný Truffaldino Roman Vencl

Diváci milující klasiku si přišli na své ve čtvrtek 30. ledna, kdy se v soutěžní části GRAND Festivalu smíchu objevilo Moravské divadlo Olomouc s nehyboucí komedií Carla Goldoniho **Sluha dvou pánů**. Její předností byl pardubický rodák a představitel hlavní role sluhu Truffaldina **ROMAN VENCL**, kterého se nám podařilo po náročném výkonu zastihnout a přimět ke krátkému rozhovoru.

Představení Sluhy dvou pánů na letošním GRAND Festivalu smíchu bylo vaším prvním vystoupením na prknech Východočeského divadla. Jaký to byl pocit hrát v divadle, které jste navštěvoval ve svých studentských letech?

Díky tomu, co jsem v pardubickém divadle zažíval jako divák, jsem se rozhodl, že bych se taky mohl stát hercem. Mám tedy k tomu divadlu velmi kladný vztah, ačkoliv už v Pardubicích asi deset let nebydlím. Byl to pro mě hodně zvláštní pocit hrát ve městě, kde mám rodinu a kde jsem vyrůstal. Měl jsem ještě větší trému než před premiérou. Díky tomu, že si na děkovačce lidé stoupli, tak z toho festivalového představení snad ani nemohu mít lepší pocit.

Diváci jistě kvitovali spoustu lokálních narážek, které jste do hry zapracoval.

I v Olomouci využíváme spoustu místních názvů a narážek, kterým by ale lidé v Pardubicích nerozuměli, takže jsme museli inscenaci přizpůsobit místním poměrům. Vzhledem k tomu, že pocházím odsud, tak to pro mě ale nebyl žádný problém. Kolegové se mě dokonce chodili ptát, co by mohli využít.

V komedii Sluha dvou pánů hrajete sluhu Truffaldina, kterého většina diváků zná v podání Miroslava Donutíla. Inspiroval jste se legendárním ztvárněním této Goldoniho komedie, nebo jste se pokoušel nalézt vlastní polohu?

Abych byl upřímný, tak Sluhu dvou pánů v podání Miroslava Donutíla jsem viděl už hodně dávno, a tak si z tohoto představení nepamatuji skoro nic. Navíc naše režijní koncepce se od té pražské dost liší, a to doslova od první do poslední sekundy. Všichni, kdo na našeho „Sluhu“ přichází a doufají, že uvidí to, co zhlédli nedávno v televizi, tak odchází dost zklamání. A to je dobře! Žánr komedie dell'arte má vycházet z herců a jejich dispozic. Proto můžu při představení jezdit na kolečkových bruslích, dělat si srandu z toho, že neumím zpívat, nebo mít improvizované výstupy s publikem a reagovat na současné dění. Takže z pana Donutíla jsem si nechal vůbec nic, ale myslím, že zrovna on by to ocenil, protože o tomhle herectví není.

Festivalové představení jste odehrál se zraněným kotníkem, dokonce hrozilo, že v roli Truffaldina nevystoupíte. Jak jste ke svému zranění přišel a musel jste se kvůli tomu při pardubickém představení krotit?

Zranil jsem se před třemi týdny právě při představení Sluhy dvou pánů. Měl jsem oboustranný výron, který jsem si ovšem neudělal přímo při představení, ale až na děkovačce. Dlouho to vypadalo, že tady dnes vůbec hrát nebudeme, ale nakonec se mi podařilo dát kotník do pořádku. Škrtat jsme nemuseli nic, jen některé věci se drobně upravily. Úplně nejvic jsem se bál, abychom třeba nemuseli po polovině představení poslat diváky domů.

HaR

Fotografie ze včerejšího programu i zákulisí festivalu naleznete ve foyer nebo na webu festivalu www.festivalsmichu.cz, na který se dostanete i z internetových stránek divadla kliknutím na festivalový banner či na logo festivalu vpravo pod kalendářem.